"తప్పక చూడండి! అమ్మ !

అమ్మ అంటే దైవం. అమ్మ అంటే కనిపించే దేవత అమ్మ అంటే ప్రేమ-

అలాంటి ఉన్నతమైన పాత్రలో మీ అభిమాన నటి భారతీరాణి నటించిన ఉత్తమ కథా చిత్రం అమ్మ !

నేడే ఆఖరి రోజు-తప్పక చూడండి!

తప్పకచూడండి! అమ్మ!" దూరంనుంచీ మైక్ వినిపిస్తోంది. బుజ్జిగాడి చెవులను సోకినయ్యి ఆ మాటలు. అవి వాడిమీద ఎంతో యిదిగా పని చేసినయ్యి.

"ఇవ్వాళ తప్పకుండా చూడాలి. చివరి రోజు కూడా. తను ఆ సినిమా తప్పిపోకూడదు." పట్టుదలగా అనుకున్నాడు మనసులో.

కానీ– కానీ తన దగ్గర డబ్బులు లేవు. తండ్రిని అడుగుదామంటే ఎక్కడవుంటాడో? సిన్నమ్మను అడగాలి. ఇంటికెళ్ళి సిన్నమ్మను డబ్బులు అడగాలి "

చకచకా ఇంటివైపు నడిచాడు బుజ్జిగాడు.

బుజ్జిగాడికి పదేళ్ళు. మూడో క్లాసు చదువుతున్నాడు. వాడికి తల్లి లేదు. తండ్రి ఉన్నాడు వాడి తండ్రికి ఆ పేటలో మహా పేరు. పేరంటే ప్రతిష్ట అనుకోకూడదు. వృద్ధులంతా వాణ్ని 'రంగడు! అంటారు. పిల్లలు 'రంగయ్య మావ' అంటారు. మధ్య వయసు ఇల్లాళ్ళు మాత్రం 'తాగుబోతు రంగడు' అంటారు. అసలు వాడి పేరు పాండురంగయ్య ఈ పాండురంగయ్యకి కల్లుపాకలో వుంటే ఆకలికూడా తెలీదు. వాడికొక్క తాగుడే కాదు. ఇంకా అన్ని వ్యసనాలు వున్నయి.

రంగడి రెండో పెళ్ళాం, అంటే బుజ్జిగాడి మారుతల్లి పేరు లక్ష్మి. అది ఏడో తరగతి వరకు చదివింది. ఆ పేటలో ఆడవాళ్ళకెల్లా తనే ఎక్కువ చదివిందని దానికి గర్వం. లక్ష్మి తెగ సినిమాలు చూస్తుంది. నవలలు చదువుతుంది. తను వెళ్ళేప్పుడు బుజ్జిగాణ్ని మటుకు సినిమాకి వెంట తీసుకెళ్ళదు, ఎప్పుడూ కడిగిన ముత్యంలా వుంటుంది. ఎంతో సోకు చేసుకుంటుంది. అన్నట్టు లక్ష్మికి, తను సినిమా వాళ్ళంత అందమైనదని నమ్మకం.

ఇదీ క్లుప్తంగా బుజ్జిగాడి కుటుంబం గురించి–

ఇంటి కొచ్చేప్పటికి బుజ్జిగాడికి గుమ్మం లోనే ఎదురయ్యింది లక్ష్మి. గుమ్మంలో నిలబడి వాడివంక అదోలా చూసింది.

"సిన్నమ్మా... సిన్నమ్మా సినిమాకెళతా! డబ్బులివ్వవూ?" అడిగాడు లక్ష్మిని.

"చాల్లే! నీకు తోడు సినిమా! దరిద్ర వెధవా!" కసురుకుంది.

భయంగా చూశాడు వాడు ఆమెవంక. అలాగే బయటకు వీధిలోకి పరుగెత్తాడు.

కాసేపు రోడ్డుమీద తిరిగాడు. కానీ వాడికి

అలా తిరగబుద్ధి కాలేదు. మనసంతా సినిమా మీద వుంది.

మళ్లీ యింటికి వచ్చాడు. పిల్లిలా వంటింట్లోకి వచ్చి, దొడ్లోకి తొంగి చూశాడు. అప్పుడు లక్ష్మి తడికలబాత్రూంలో స్నానం చేస్తోంది. అది స్నానం మొదలెట్టిందంటే ఒక అరగంట పడుతుంది అదయ్యేసరికి. అది బుజ్జిగాడికి తెలుసు

కాసేపు అక్కడే నిలబడి ఆలోచించాడు.

"ఔను! పిన్నమ్మ నిన్న పోపుల డబ్బాలో డబ్బు పెట్టింది. పెట్టడం తను చూశాడు. వాటిని తను తీసుకుంటే?" వాడికి కాళ్లలో సన్నగా వణుకు మొదలయ్యింది.

"దొంగతనం! ఎలా అవుతుంది దొంగతనం! కాదు." మనసుకి వచ్చచెబుతున్నాడు. ఆ డబ్బుమీద నుంచి మనసును మళ్లించలేకపోతున్నాడు. వాడి చెవుల్లో మైకువాడి మాటలు వినబమెతున్నయ్యి.

ఇహ నిలబడలేకపోయాడు. పరిగెత్తి వట్టుగా పోపులడబ్బాను చేరుకున్నాడు. ఆ డబ్బాలో డబ్బులు తీసుకొని, అంత వేగంలోను బయటికి వచ్చాడు. రోడ్డుమీదకొచ్చి నిలబడ్డాడు.

"అమ్మయ్య! పిన్నమ్మ సూడలేదు." తన చేతిలో డబ్బులు లెక్కపెట్టుకుంటూ అనుకున్నాడు. అవి రూపాయి డబ్బులున్నయ్యి. తృప్తిగా వూపిరి పీల్చాడు.

"ఇహ ఈపూట మధ్యాహ్నం యింటికి రాకూడదు. రోడ్లమ్మట్ట తిరిగి, మాట్నీ సినిమా సూసేసి వెళ్లాలి." అనుకుంటూ ముందుకి నడిచాడు బుజ్జిగాడు.

మధ్యాన్నం రెండయ్యేవరకూ తెగతిరిగాడు టౌనంతా. మధ్యాన్నం అన్నం తినలేదు. అయినా వాడికి నీరసం రాలేదు తనకిష్టమైన సినిమా చూస్తున్నానన్న సంబరంలో—

తిరిగి తిరిగి థియేటర్ వద్దకు వచ్చాడు. వాడు అక్కడికి వచ్చేటప్పటికే టిక్కెట్లు ఇస్తున్నారు. టిక్కెట్లు ఇస్తున్నారని తెలియగానే తగని హడావుడి పడిపోయాడు. అట్లాగే టిక్కెట్టు తీసుకుని లోపలికి వెళ్లాడు. తన్నెవరూ చూడకుండా గోడ పక్కగా వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. వాడు మనసులో పొంగిపోయాడు తన అదృష్టానికి.

సినిమా మొదలు పెట్టారు.

బుజ్జిగాడు తదేకంగా తెరవైపు చూడసాగాడు. భారతీరాణి 'అమ్మ'గా అద్భుతంగా నటిస్తోంది. సినిమాలో ఆవిడ పిల్లలకి అన్నం పెట్టింది. వాళ్ళకి కథలు చెప్పింది. పాటలు పాడింది. రాత్రిపూట పక్కన పడుకోబెట్టుకుంది.

బుజ్జిగాడికి మనసు నిలవటంలేదు. ముఖం యింత చేసుకు చూస్తున్నాడు: వాడి కసలు ఈ లోకంలో వున్నట్లు లేదు—

సినిమా అయిపోయింది.

చాలా తొందరగా అయిందనిపించింది బుజ్జిగాడికి. జనం బయటకు వస్తున్నారు. తనూ మెల్లగా బయటకు వచ్చేశాడు.

పార్కువైపు నడక సాగించాడు. సినిమా అవగానే పార్కు కెళదామని ముందే అనుకున్నాడు. చీకటి పడేవరకూ అక్కడే వుండాలనుకున్నాడు.

బుజ్జిగాడు పార్కులో ఒక బెంచీమీద కూర్చున్నాడు. అక్కడ కూర్చున్నాడేగాని, వాడి కళ్లనిండా సినిమాలో భారతీరాణి కనిపిస్తోంది.

"సినిమాలో అమ్మ బావుంది" మనసులో అనుకున్నాడు. అప్పుడే వాడికి. చాలా బాధేసింది

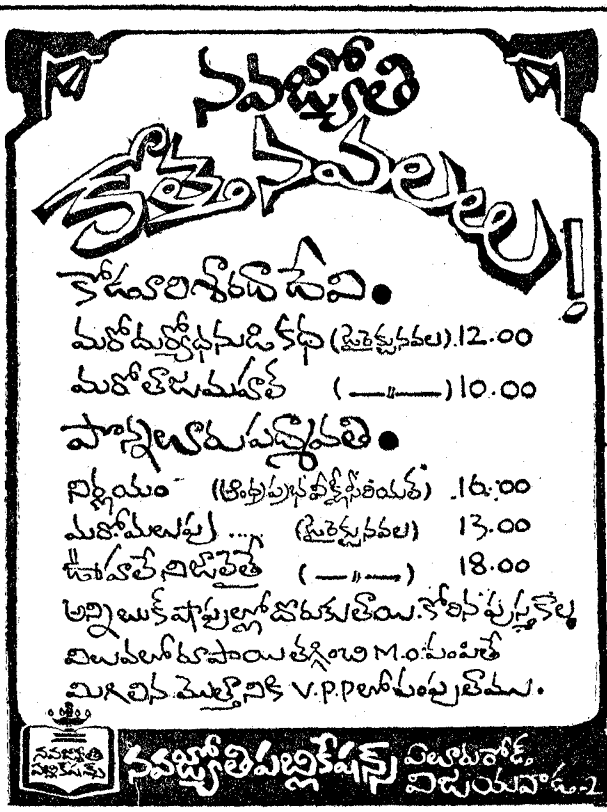

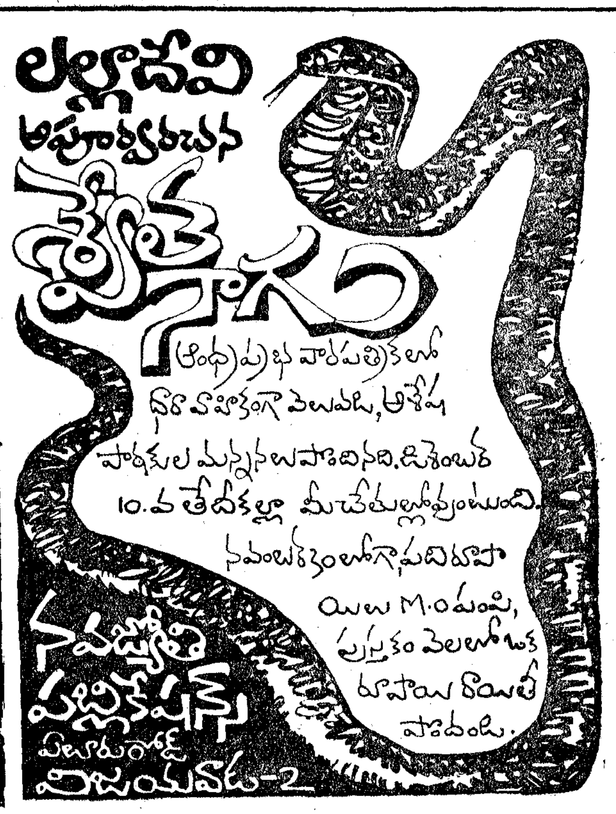

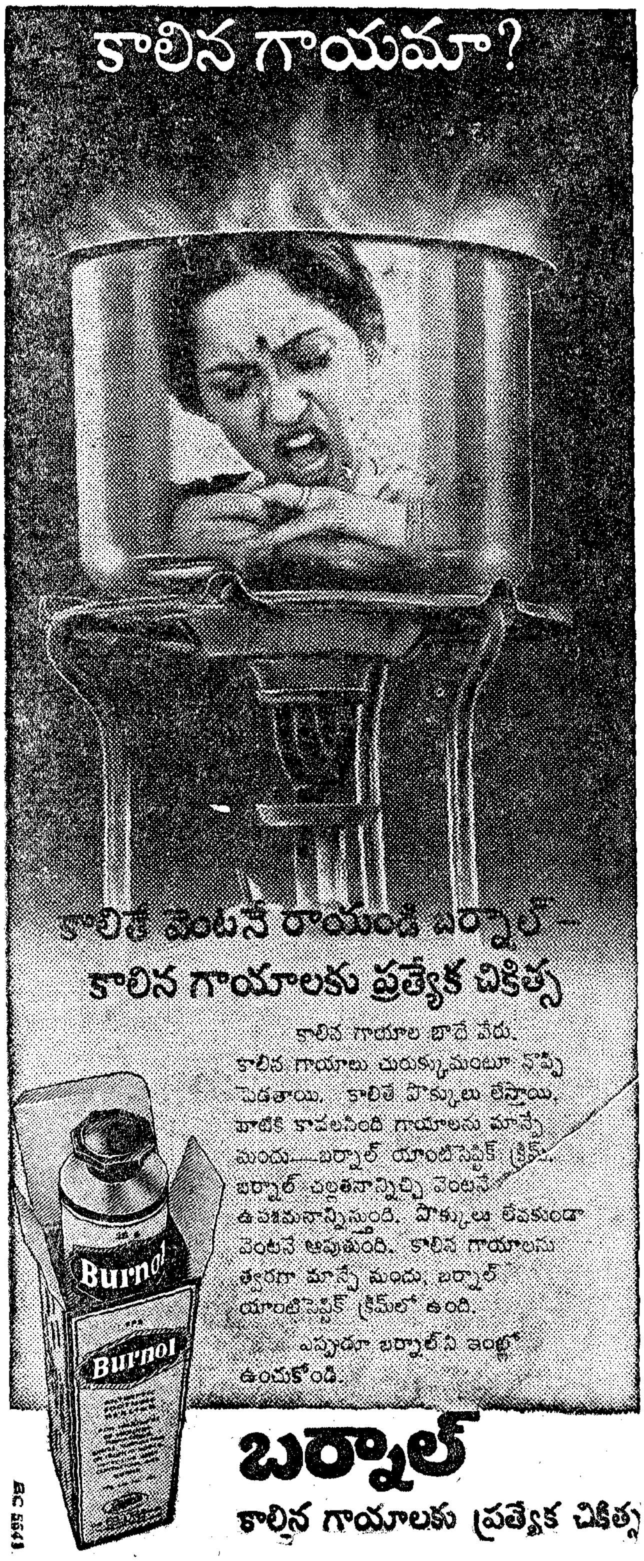

అమ్మ

వాడికి అమ్మ లేనందుకు.

"తనకు అమ్మలేదు. సచ్చిపోయింది.

తనకి బాగా గుర్తే!

తన అమ్మ కూడా అన్నం పెట్టేది. కథలు చెప్పేది పక్కన పడుకునేది ఇప్పుడు తనకు అమ్మలేదు.

ఆనాడు—

అమ్మ సచ్చిపోయింది. తను ఎంతో ఏడ్చాడు. నాన్న పెద్దగా ఏడ్వలేదు. ఆ రోజు తను అన్నం కూడా తినలేదు కానీ మర్నాడు ఆకలేస్తే తిన్నాడు.

తరువాత తనకు నాన్న ఇంకో అమ్మని తెచ్చాడు. కొత్త అమ్మ పేరు సిన్నమ్మట. అప్పుడు ఆ మాటే చెప్పాడు నాన్న తనకి.

కానీ సిన్నమ్మ తనకి అన్నం సరిగా పెట్టేది కాదు. ఎప్పుడు కొట్టేది! నాన్నకు తనమీద చాడీలు చెప్పేది.

తన్ని నాన్న కూడా బాగా సూట్టం మానేశాడు అదేమిటో—"

బుజ్జిగాడి కళ్లలో నీళ్లు తిరిగాయి.

మళ్ళీ వాడికి సినిమాలో అమ్మ గుర్తొచ్చింది. చొక్కాతో కళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

కాసేపు అక్కడే కూర్చున్నాడు వాడు. తరువాత యింటికి వచ్చేశాడు.

"ఏరా! దొంగ సచ్చినోడా! పోపులడబ్బాలో డబ్బులు ఎత్తుకెళతావ్రటా! ఏం చేశావురా ఆ డబ్బులు— ఏదీ యిట్తాతే! వూఁ!" బుజ్జిగాడివంక కోపంగా చూస్తూ అంది లక్ష్మి, వాడు గుమ్మంలో అడుగు పెట్టగానే,

"సినిమా కెళ్లాను. అమ్మ!" బిక్కుబిక్కుమంటూ చెప్పాడు బుజ్జిగాడు.

"ఓరి— దరిద్రపెదవా! నీకు సినీమా కావాల్సొచ్చిందంట్రటా— సినిమా! పొద్దున్న ఎల్లొద్దని అన్నానా?" ఎడా పెడా వాడి చెంపలు పగలకొట్టింది.

అంతటితో వూరుకోకుండా "నిన్ను— నిన్ను యిట్టా వూరుకుంటే లాభం లేదురా. బుద్ధి సెప్తారి" అంటూ పక్కనే వున్న చీపురుకట్ట అందుకుని కొట్టసాగింది వాణ్ని.

బుజ్జిగాడు ఏడ్వసాగాడు.

వాడి ఒళ్లంతా వాచి కండెలు కట్టింది—

"ఏడుస్తావా పైగా ఎదవా? నీకిరాత్రి కూడు పెట్టేదిలేదు పస్తుపడుండు ఫో—" వాణ్ని తిట్టుకుంటూ లోపలికెళ్ళింది.

ఆ రాత్రి బుజ్జిగాడికి జ్వరం వచ్చింది. చిక్కాగ సేపు మేలుకోలేక వాడు పెందలాడే నిద్రపోయాడు.

లక్ష్మి మాత్రం వాడి సంగతి పట్టించుకోకుండా అన్నం తిని పడుకుంది.

రాత్రంతా లక్ష్మి ఒకటే తిట్లు బుజ్జిగాణ్ని, రంగణ్ని కలిపి–

"ఎదవ మూక! నాపాలికొచ్చి పడ్డారు తండ్రికి తగ్గ కొడుకు–కొడుక్కి తగ్గ తండ్రి తలరాతకొద్దీ కట్టుకున్నా రెండో పెళ్లి వాణ్ని–"

కాసేపు తన్ను తాను తిట్టుకుంది.

ఆ రోజు బాగా పొద్దుపోయి వచ్చాడు రంగడు యింటికి మర్నాడు పొద్దునకి బుజ్జిగాడికి జ్వరం బాగా పెరిగింది. రంగడు వాణ్ని తాకనన్నా తాకకుండా; పక్కింటి పిల్లాణ్ని వెంటేసుకెళ్లి మందుల షాపులో రెండు టాబ్లెట్లు కొనిచ్చి పంపాడు.

అవే వేసింది వాడికి లక్ష్మి.

ఆ రాత్రికి యింకా పెరిగింది జ్వరం. మూసిన కన్ను తెరవకుండా పడుకున్నాడు. చిన్నగా కలవరింతలు కూడా మొదలయ్యింది. ఒళ్లెరగకుండ నిద్రపోతున్నాడు.

ఆ నిద్రలో ఒక కల–

ఆ కలలో వాడికి తన అమ్మ కనిపించింది. అమ్మ తన్ని పిలుస్తోంది. దగ్గరకు రమ్మని చేతులు సాచి నవ్వుతోంది–

ఆ పిలుపు వాడికి ఎంతో దగ్గరగా, తియ్యగా వినిపిస్తోంది.

"అమ్మ పిలుస్తోంది – అమ్మ దగ్గర కెళ్లాలి! అమ్మా! వస్తున్నా... వచ్చేస్తున్నా– నీ దగ్గరకు వచ్చేస్తున్నా!" బిగ్గరగా అరవబోయాడు. ఆ మాట గొంతుదాటి రాలేదు.

గొంతులో సుళ్లు తిరుగుతోంది. అమృతం లాంటి ఆ మాట గుండెల్లో మారు మ్రోగుతోంది–

అమ్మ!

అమ్మ! అమ్మ!!

"అమ్మా!" ఒక్కసారి గావుకేక పెట్టాడు గొంతు పెగల్చుకొని.

అది వాడు అమ్మ కోసం పెట్టిన చావుకేక!

అంతే–

ఆ తీపి గొంతులో నరం తెగింది.

ఆ పాల గుండెలో రక్తం పొంగింది.

బుజ్జిగాడు వెళ్లిపోయాడు వాడి 'అమ్మ' దగ్గరకి. ★

క్షణికము!

క్షణికోద్రేకము
శాశ్వతమైన
మంచి పనికి
ఆటంకము
కల్గిస్తుంది.
క్షణికానందము
అశాశ్వతమైన
మానవ
జీవితానికి
ఊరట
కల్గిస్తుంది.

– ఆరసి పుల్లయ్య